

[Grethe Philip.]

Til hr. Lütken blot et par bemærkninger. Hr. Lütken kom ind på ønsket om, at man i omsorgen for de gamle skulle samle sig om mere at hjælpe dem, inden de kom ud i en situation, hvor det var nødvendigt med egentlig plejehjemshjælp eller -anbringelse. Det er jo noget, vi har drøftet før — jeg har selv tidligere nævnt det under en finanslovdebat — og både jeg og hele min gruppe er ganske enig i, at det er meget vigtigt at sætte ind tidligere og så vidt muligt udskyde tidspunktet for institutionsindlæggelse. Men når det bliver nævnt her, sådan at man næsten må forstå, at der ligger besparelse i det, vil jeg sige, at det er en af disse særlige former for besparelser, hvor man må tage ordet besparelse med et vist gran salt. Det, der sker, er jo, at vi til nogle mennesker økonomisk set — jeg ser bort fra det menneskelige i denne forbindelse — kan få en mindre udgift ved, at vi i længere tid holder dem i deres eget hjem fremfor den kolossalt dyre plejehjemsanbringelse. Hvis det kun var det, det drejede sig om, var der jo tale om en ren besparelse, men jeg tror ikke, vi må lukke øjnene for, at samtidig med at vi sætter stærkt ind på et udbygget omsorgsarbejde til støtte for de ældre i deres egne hjem, så hjælper vi også dermed en hel række andre mennesker, som ikke ville komme på plejehjem, og som i øjeblikket lever en nok så kummerlig tilværelse hjemme. Jeg mener som sagt, at det er rigtigt at sætte ind på det, men vi skal ikke tro, at dette fører til, at nogle af de udgifter, vi har i øjeblikket, bliver sat ned; udgifterne vil stige vældigt til omsorg i de kommende år, også til omsorgen uden for plejehjem, det føler jeg mig overbevist om.

Jeg bemærkede, hr. Lütken sagde, at SF i og for sig gerne ville deltage i en almindelig sparerunde nu — det var sådan lidt køligt udtrykt — og at man gerne ville se på strukturelle ændringer. Da det er det sidste, jeg lægger mest vægt på, er jeg glad for den udtalelse, der faldt dér.

Økonomi- og budgetministeren tog det spørgsmål op, som var blevet rejst af hr. Lysholt Hansen, om man kunne tænke sig, at disse overvejelser om, hvordan man kan holde igen på udviklingen, som vi alle sammen er enige om skal gå i gang, blev lagt ud i de faste udvalg.

Jeg vil ikke tage afstand fra tanken, for jeg mener, at der kan være meget nyttigt i, at en meget større del af folketinget end nu tager del i disse overvejelser. Jeg tror, det er nødvendigt både for folketingsarbejdet, men også for at få kanaliseret drøftelsen ud ved en hel række politiske møder ude i landet; det sker jo ved, at vi alle sammen hver for sig bliver engageret i dette spørgsmål. Men når vi kommer frem til, om det virkelig reelt vil give besparelser, så er jeg tvivlende. Jeg tror, det vil være med til at ændre vor indstilling og dermed virke positivt, men jeg tror, det vil være yderst vanskeligt at opnå reelle besparelser ad den vej, jeg tror ikke, budgetministeren skal forestille sig, at der kommer ligefrem spareforslag fra disse faste udvalg. Jeg spørger simpelt hen mig selv: hvordan skulle det overhovedet kunne foregå? Det, der sker ude i de faste udvalg, er jo, at man får forelagt et ganske bestemt, konkret lovforslag, og det giver dog ikke anledning til, at man siger: ærlig talt, vi tager dette her, men vi dropper noget helt andet. Det kan man ikke. Sådan foregår drøftelserne jo ikke. Prioriteringen, hvad enten det drejer sig om uddannelsesspørgsmål eller sociale problemer, eller hvad det kan være, har jeg vanskeligt ved at se kan blive foretaget i de faste udvalg. Den må som hidtil først og fremmest ske i regeringen og indgå i regeringens egne overvejelser på et tidligt tidspunkt.

Derimod mener jeg nok, at det vil være værdifuldt, at vi ser på, om de udgiftssummer, som det enkelte lovforslag lægger op til, virkelig er realistiske, men her må jeg bede om, dels at vi i udvalgene får betydelig mere støtte fra administrationen, dels — og navnlig — at vi ikke bare skal henholde os til den faglige administration inden for området, men også kan få forbindelsen over til budgetministeriets område. Hermed tænker jeg helt konkret på sådan noget som udgifterne ved dagpengereformen. Det var og blev en jammerforestilling. Man fik forelagt noget, som ingen mennesker kunne hitte ud af. Nu kunne det selvfølgelig være mine svigtende åndsevner, der gav sig udslag på denne beklagelige måde, men når man får at vide fra vismændene, at de sætter 3 mand på i 3 fulde dage for at arbejde med dette spørgsmål, og de har yderst vanskeligt ved at komme frem med noget; når vi yderligere